

The Levites and Violence: A Teshuva Tale

1. Ibn Ezra (Breishit 49:7)

והטעם: שהם אלה ראויים שייפרדו ולא יתחברו יחדו והנה מצאנו כי גורל שמעון נפל בתוך נחלת בני יהודה, והנה הוא ברשות אחר, וגם עריו לא היו דבקים זו לזו. רק מפוזרות בינות גורל יהודה. גם כן לוי שהיו לו שמנה וארבעים עיר והן מפוזרות בינות השבטים.

2.

<u>Shemot 32</u>	<u>Breishit 34</u>
<p>[כז] וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה־אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שִׁימוּ אִישׁ־חֲרָבוֹ עַל־יָרְכוֹ עֲבְרוּ וְשׁוּבוּ מִשֵּׁעַר לְשַׁעַר בְּמַחֲנֶה וְהָרְגוּ אִישׁ־אֶת־אָחִיו וְאִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת־קָרְבוֹ: [כח] וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי־לֵוִי כַּדְּבַר מֹשֶׁה וַיַּפֵּל מִן־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ:</p>	<p>[כד] וַיִּשְׁמְעוּ אֶל־חֲמוֹר וְאֶל־שָׁכֶם בְּנוֹ כְּלִי־צִיָּאִי שֵׁעַר עִירוֹ וַיִּמְלֹוּ כָּל־זָכָר כְּלִי־צִיָּאִי שֵׁעַר עִירוֹ: [כה] וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיוֹתָם כְּאֲבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־בְנֵי־יַעֲקֹב שְׁמַעוֹן וְלֵוִי אֲחֵי דִינָה אִישׁ חֲרָבוֹ וַיָּבֹאוּ עַל־הָעִיר בֶּטַח וַיַּהַרְגוּ כָּל־זָכָר: [כו] וְאֶת־חֲמוֹר וְאֶת־שָׁכֶם בְּנוֹ הָרְגוּ לְפִי־חָרֵב וַיִּקְחוּ אֶת־דִּינָה מִבֵּית שָׁכֶם וַיֵּצְאוּ:</p>

3. Bekhor Shor on Shemot 32:29

ולתת עליכם היום ברכה - שמעתי, שמכאן זכו בני לוי שברכם משה ב'וזאת הברכה' אעפ"י שלא ברכם יעקב. ובני ראובן כבר פירשתי (דב' לג,ו): לפי ששלחם חלוצים בעבר הירדן והלכו במצותו - ברכו; וגם יעקב ברכו על אותו מעשה, כמו שפירשתי ב"גד גדוד יגודנו" (בר' מט,יט). וגם יש לומר, שברך בני לוי שהיו שבטו ואחיו. אבל בני שמעון לא זכו, שקלקלו במדיניות וגינו משה, שאמרו לו: בת יתרו מי התירה לך? (ראה סנה' פב,א).

4. Sefer Ha-Chinuch Mitzvah 408:

...because of their great stature and their skillful actions and the grace of their merit, their land was chosen to absorb anyone who took a life unintentionally over the lands of the other tribes. Perhaps their lands, which had been sanctified with their holiness would atone for him. And another reason for the matter is: Since they are men of pure heart who are known for their sterling traits and their venerable wisdom, it is known to all that they will not despise the killer who would be saved by them. And they will not touch him, and even if he would kill one of their loved ones or another blood redeemer [someone seeking revenge for the murder] that suddenly and without malice slew him.

5. Philo of Alexandria in the Special Laws (c. 25 BCE – c. 50 CE) (F. Colson, Philo (Vol. VII), pp. 557-559)

So then he bids the unintentional homicide flee to some of the cities allotted to this tribe...There the place will remind him of the fearless courage once shewn [sic.] in the past; there he may reflect on those who shed blood intentionally received not only full pardon but also rewards great and much to be desired and fraught with abundant happiness; and that, if they fared thus, much more will those who act was not premeditated receive, not indeed such privileges as

confer honor, but at least the lowest and last that they do not pay for the blood they have shed with their own. This shews that not every kind of homicide is culpable but only that which entails injustice, and that as for the other kinds if it is caused by an ardent yearning for virtue it is laudable and if unintentional it is free from blame.

T. Bavli M. Shabbat 156a

האי מאן דבמאדים יהי גבר אשיד דמא. אמר רבי אשי: אי אומנא, אי גנבא, אי טבחא, אי מוהללא.
(R. Chanina concludes) He who is born during the hour of Mars will be a man who spills blood.
R. Ashi said: (He is destined to become a spiller of blood in some way) whether he becomes a bloodletter or a thief or a *shochet* or a *mohel*.